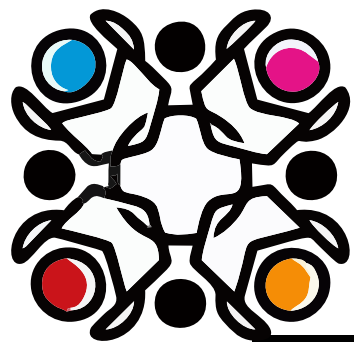

Красиво ВЕТРИНО

● Брой 23 ● 16 стр. ● формат А3 ● цена: 0 лева ● 29.12.2022 г.

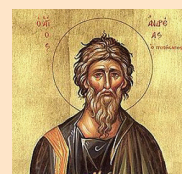
КОГАТО ДА СИ ДОБРОВОЛЕЦ Е СЪДБА И Е В КРЪВТА ТИ

страница 1,4,5

ЖИВОТ НА СЕЛО – сблъсък с реалността

страница 8

БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ – люлка на православиято

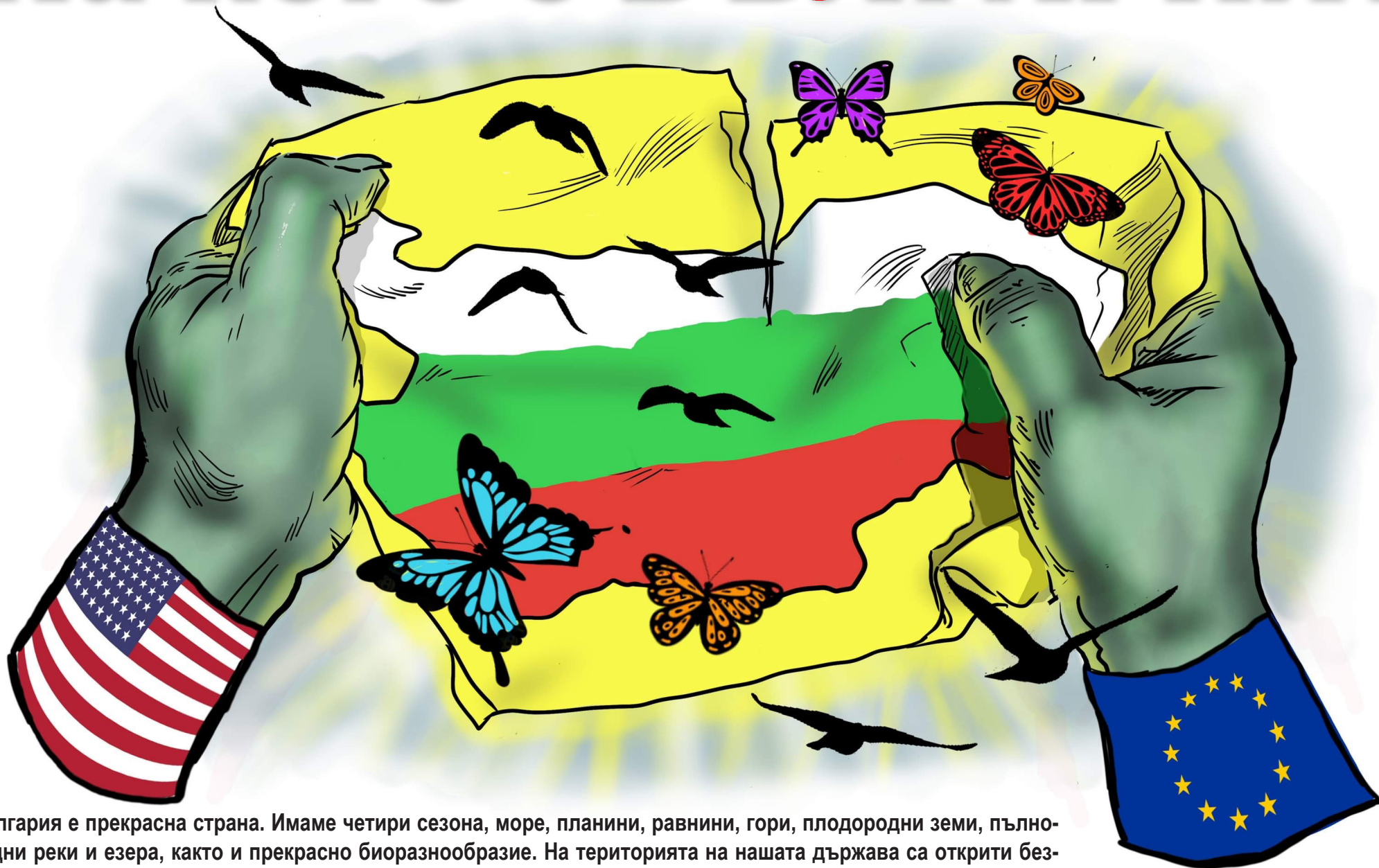
страница 9,10

Библиотека: КЪДЕ СА ЯХТИТЕ НА КЛИЕНТИТЕ?

страница 16

На кого е БЪЛГАРИЯ?

България е прекрасна страна. Имаме четири сезона, море, планини, равнини, гори, плодородни земи, пълноводни реки и езера, както и прекрасно биоразнообразие. На територията на нашата държава са открити безброй археологически находки, които са без аналог по своето богатство и културна стойност. Наследници сме на народ, дал началото на велика цивилизация, която е водеща в света в продължение на близо 2000 години.

продължава на страница 2

● ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

КОГАТО ДА СИ ДОБРОВОЛЕЦ Е СЪДБА И Е В КРЪВТА ТИ

Историята на Ивелина Вълчева от Обзор

Ако беше детектив, Ива сигурно нямаше да има незаловен престъпник или неразрешен случай... Рядко са хората, които с такова упорство, по-

следователност и търпение преследват целите си. Ето защо.

продължава на страница 5

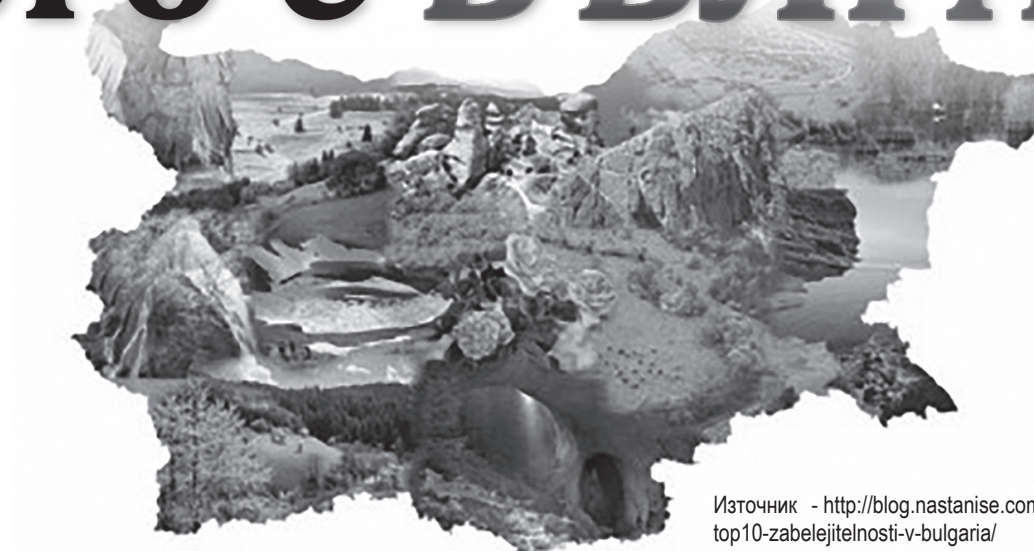
На кого е БЪЛГАРИЯ?

продължава от стр. 1

България е прекрасна страна. Имаме четири сезона, море, планини, равнини, гори, плодородни земи, пълноводни реки и езера, както и прекрасно биоразнообразие. На територията на нашата държава са открити безброй археологически находки, които са без аналог по своето богатство и културна стойност. Наследници сме на народ, дал началото на велика цивилизация, която е водеща в света в продължение на близо 2000 години. Имаме богат фолклор, вкусна кухня, а българите сме едни от най-красивите хора на света. Общо взето, Бог ни е дал много и както подхожда на наследници на богато имане, ние не можем да го поделим. Едни искат да изсекат горите, за да забогатят от тях, други са готови да продадат всеки милиметър българска земя и на нея да сложат перки и фотоволтаици, като с комисионата от тази предателска сделка заживеят на запад. Трети пък са готови да превърнат страната ни в бойно поле, а българите – в жертвени агнета, отново с една-единствена идея – с парите, които западните им господари дадат за това, да отидат да живеят охолно в западния свят. Четвърти се молят в България да дойдат чужди царе, такива, които не са българи, и да ни управляват, защото не могат да понесат някой равен на тях по произход да ръководи страната.

**И тук идва въпросът – на кого е България?
Кого да послушаме за пътя, по който трябва да поемем?
Кои са хората, които знаят накъде е посоката?
Кой има право да управлява България?**

Това са сложни въпроси, на които 33 години така и не можем да намерим отговор. Свидетели сме на една политическа класа, която философства добре и ни оплита в политическото си бръщолевене, като ни кара да вярваме, че следващият месия ще се пръкне някъде оттам. Последните три десетилетия наблюдаваме хора, които ни казват, че сами не можем да се управляваме и че нямаме бъдеще. Трябва да се подчиним на западните държави, да изпъл-

Източник - <http://blog.nastanise.com/top10-zabelejitelnosti-v-bulgaria/>

няваме техните разпореждания и те ще ни отпускат някакви пари. Толкова силно ни се втъпява, че сме негодни, че започваме сами да го вярваме. Истината е, че тези хора наистина не вярват в своите способности и виждат единствения изход за тях (а не за всички нас) именно на запад. При всяка силна страна, която е загубила война, следва нейното разоръжаване и унищожаване. България беше втората по мощ във Варшавския договор след СССР и нашата армия беше толкова силна, че можеше да се бори с турската. През 1989 г. ние загубихме Студената война и това, което се искаше от нашия нов елит, е тотално да бъдем разоръжени и смазани икономически, за да не си и помислим, че можем отново да надигнем глава. Това е нормално поведение за страни победителки, които много години са изпитвали ужас от нас и когато най-накрая победят, искат да са сигурни, че това няма да се повтори. Важно е да разберем, че ние сме предадени както от новия елит, така и от стария, който се е съгласил на позорните условия на капитулация, без да е произвел и един-единствен изстрел. И старите, и новите управници не са се грижили за страната и народа, а са гледали да се договорят със силните на деня, за да

извлекат облаги за себе си и своите семейства. Предателите в човешката история имат различни имена – Ефиалт, Брут, Юда и много др., превърнали се в символ на предателството срещу народа си в името на собственото си благополучие. Съвременният елит стана разпределителен център на западните пари към България, като за себе си отдели 80% от средствата, а за хората остават едва 20%. Така продаването на родината ни не води дори до временни ползи за народа. Не можем да кажем, че те са хората, които трябва да ни водят. Не можем да кажем, че България е тяхна, защото те не са поселили тук и едно стръкче трева.

И ето пак стигаме до въпроса – на кого е България?

След всичките ни разсъждения е пак толкова трудно да отговорим на този въпрос.

Отговор има и той е един – България е на тези, които се грижат за нея. Права над всички тези блага и този прекрасен народ имат хората, които са готови да го поведат към самостоятелно и сво-

бодно развитие. Хора, които вярват и знаят как да бъдем част от света, без да сме подчинени на други, а да сме уважавани, знаещи и можещи хора. Как можем да разпознаем такива хора? На първо място – те ще се грижат за образованието на хората. Не може да има добър народ и добра държава, ако хората не са образовани. Ако не знаят как да изградят живота си, никога няма да са доволни и щастливи. Само с образовани хора може да има щастливо общество. На второ място – важно е за страната да се мисли в цялостност, а не на парче. България е на тези, които мислят за нея с хилядолетия напред. Трябва да запазим и да се грижим за природата, за да може хората да живеят по-добре. Качеството на живот зависи пряко от състоянието на околната среда. Ако имаме замърсена и унищожена природа, ние нямаме подходящи условия за нормален живот. Тези хора ще направят така, че да намерят в какво сме най-добри, за да го развием и да сме конкурентоспособни – без съюзи, а на база доброто производство и добрата услуга.

Ние имаме куража да стопанисваме нашата община Ветрино. Мислим за нея цялостно, а не на парче. Първостепенни приоритети са ни образованието, културата, икономиката и грижата за околната среда. През цялата 2022 г. сме постигнали много и сме показали как България може да се превърне в рай. Готови сме да споделим опита си с всеки, който чувства, че родината ни е негова. България е наша, ние се грижим за нея и ще се борим с всеки, който се опита да ни я отнеме или да я продаде.

Източник - <https://www.cinejosh.com>

Източник - Twitter

АКТУАЛНО

НЕВЕЖЕСТВО или ГЛУПОСТ

Източник: <https://news.bg/society/perkina-turbini-ubivat-zashtiteni-ptitsi.html>

Изучаването на историята ни дава удобството да не повтаряме грешките на предците си. Ако на обществото са известни последствията от определени действия, то ще взема правилните решения и ще се движи в неспирен прогрес. Трудно е да се каже с точност невежество или глупост проявяват хората днес, в ерата на информацията, в която поуките от историята са на един клик разстояние. И в двата случая последствията са тъжни, но този път могат и да са пагубни. Лутането между прогреса и провала е наблюдавано безброй пъти назад в историята, като причината винаги е една и съща – не искаме или не можем да се поучим от предците си.

Има една интересна история, която се е случила в Китай през шейсетте години на миналия век и е коствала живота на над 20 милиона души. За съжаление, те са загинали от глад заради неправилните решения на ръководителите на държавата, които, както обикновено се

случва, са останали незасегнати от тази трагична съдба. В началото на 1958 г. тогавашният ръководител на Китайската комунистическа партия – Мао Дзедун, обявява амбициозния план, наречен „Големият скок напред“, който има две направления – за изпреварващ растеж на промишлеността и на земеделието. Първото е за добив на стомана, като се стига дотам, че обикновените китайци са принуждавани да претопяват части от покъщината си, съдържаща метал. Тогава са вярвали, че по този начин ще могат да изпълнят плана и да увеличат производството на стомана 6,5 пъти.

Земеделската част от плана е била не по-малко амбициозна. Предвидено е „изкопаване на земята“, което се изразява в това селяните да закопаят горния плодороден слой земя на един метър по-надолу, с цел да повишат почвеното плодородие. Следващата точка от плана е била избиването на врабчетата.

жито, са изядали и огромно количество гъсеници и скакалци. След избиването на врабчетата вредителите са се размножили неконтролируемо. Резултатът е печално известен – зърнените култури са нападнати от тези вредители, добивите намаляват драстично, настъпва глад за стотици милиони хора, а десетки милиони са обречени на гладна смърт.

Човекът наистина е венецът на природата, в това няма никакво съмнение. Но това решение е пример, че ние, хората, понякога се самозабравяме, като си възобразяваме, че можем да управляваме баланса и хармонията на растителните и животинските видове, както управляваме например машините и компютрите. Живият свят си има Създател и закони, непостижими за разбиране от човека. Природните закони са в сложно равновесие и перфектна хармония и нито тогава, нито днес човекът има моралното право да ги нарушава. Защото цената

за това е страшна, независимо каква е целта. Навремето са имали амбицията да се развият светкавично, сега – да печелят безогледно. Днес наблюдаваме как в името на печалбите определени хора са готови да унищожат природата, без да се интересуват, че по този начин ще засегнат живота на много други. Сякаш гладната смърт на милиони и случилото се в Китай само преди 60 – 65 години е забравено.

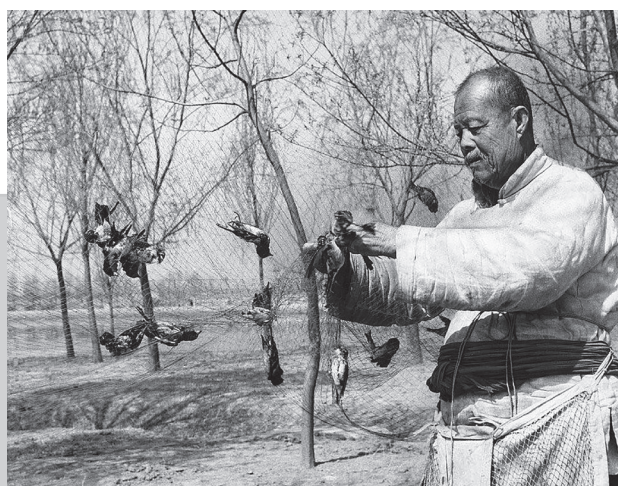
Ветрогенератори се изграждат само от двадесет години, но вече е безспорно доказано, че те убиват птиците и нарушават баланса на живи организми в почвата, засягат пчелите, прилепите, дивеча и разболяват и прогонват хората. Кой ще възстанови баланса в природата и дали това не е поредният ненаучен урок от историята? Горенето на отпадъци в България замърсява пагубно въздуха, създава огромни купички сажда и пепел, които обикновено се закопават в земята. А както всички знаем, голяма част от боклуците са пластмаси и неразградими изкуствени материали. Екологичните бомби със закъснител, които създаваме днес, са с непредвидими негативни ефекти занаяпред. Примерите като тези са тревожно много в България и застрашително се увеличават. Преди да превърнем красивата природа и плодородната земя на България в бунището на Европа с набучени ветрогенераторни перки, е добре да помним, че всеки път, когато човекът се е мислил за Господ, е бил фатално близо до смъртта. Затова днес е добре да знаем повече за природните закони, но не за да ги нарушаваме, а за да пазим това, което Бог ни е дал наготово – прекрасната българска природа. Нека бъдем по-смирени и не се самозабравяме, опиянени от възможностите на технологията, химията и прочее.

**Само защото можем,
значи ли, че трябва?**

Калистрат

少先队员们！小朋友们！
为消灭麻雀·增产粮食而斗争！

● ИСТИНСКА ИСТОРИЯ - продължава от страница 1

КОГАТО ДА СИ ДОБРОВОЛЕЦ Е СЪДБА И Е В КРЪВТА ТИ

Историята на Ивелина Вълчева от Обзор

Ако беше детектив, Ива сигурно нямаше да има незаловен престъпник или неразрешен случай... Рядко са хората, които с такова упорство, последователност и търпение преследват целите си. Ето защо.

Всичко започва през април 2021-ва, когато Ива и семейството ѝ попадат на автосъбитието на Исторически парк и веднага са очаровани от проекта и идеята зад него. Този ден не са подготвени да влязат и да разгледат парка, но тя започва да крои планове. На 25 септември същата година, на международния фестивал по стрелба с традиционен лък семейството в пълен състав празнува в Исторически парк 14-ия рождения ден на по-малкия ѝ син. Всички са вдъхновени от видяното, но повече от всички – Ива. Оттук тръгва поредица от събития, които приобщават семейството на Ива към нещо, което тя припознава за своя кауза. Скоро се свързва с групата на доброволците, организира абитуриентския бал на големия си син в Исторически парк с 47 души гости, учи задочно и ходи на лекции, участва на големите събития от летния календар на Парка. През уикенда можете да видите Ива в комплект с един от синовете си като постоянни членове на групата ни в Земята на свободните хора. С доброволците говорят за книги, за връщането на българи от чужбина, за всичко. Животът на Ивелина Вълчева се преобръща, когато тя решава да стане доброволец в Земята на свободните хора.

Как попадна тук?

- Дълго време търсих информация за финансова свобода, целеполагане, финансова култура и попаднах на предаването „Бедността е болест“ в YouTube точно по време на коронавируса. Тогава попаднах и на друго видео, в което със семейството ми разбрахме, че има хора, които работят и строят, без локдаунът да им влияе. И това се случваше около Исторически парк, в село Неофит Рилски. В този момент решихме, че това място трябва да го посетим и впоследствие нашият син Теодосий да отбележи своя рожден ден там.
- При разходката ни в парка разбрахме и за конкурсите, фестивалите, семинарите, обученията, въобще всички събития, случващи се около Исторически парк. От чисто любопитство запитах екскурзовода ни Деян дали имат нужда от помощ, така, доброволна? И тогава разбрах, че всъщност всяка събота и неделя има доброволчески групи в община Ветрино от цялата страна.

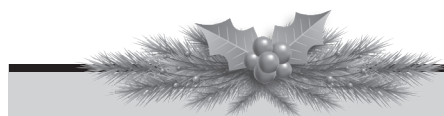

- След посещението ни в парка ми беше невероятно интересно как се случва всичко това, как всички тези млади хора са го направили и съградили. Тогава разбрах, че има онлайн анализи на книги към „Тогедър Академия“ и се записах, знаейки, че се водят от създателите на Исторически парк. Прочетох известната книга „Парите или живота“ и това ме накара много да се замисля в какво всъщност влагам усилията си и как реално прекарвам свободното си време.

Имаше ли конкретни очаквания, когато се включи за първи път в дейностите?

- Запомних от прочетените книги, че не трябва да очаквам да ми се дават пари, когато ще полагам доброволен труд. А моето семейство с насмешка се отнесе към желанието ми да доброволствам.

● ИСТИНСКА ИСТОРИЯ - продължава от страница 4

КОГАТО ДА СИ ДОБРОВОЛЕЦ Е СЪДБА И Е В КРЪВТА ТИ

продължава от стр. 4

Не знаех какво да очаквам, тъй като никой не ми разкри какво ще се прави, докато не стигнах на място. Първия път, за да стигна навреме, тръгнах в 7,05 ч. сутринта с автобуса от Варна и пристигнах в Неофит Рилски, без да познавам нито един човек в общността. Пристигайки, първото нещо, което се забелязва, е, че на всички им светят очите! По пътя към Доброплодно, където трябваше да отидем, се заговорихме по общи теми, които ни вълнуваха всички, и много бързо разчупихме леда.

Как ти се видя работата и атмосферата?

– Направи ми голямо впечатление, че имаше организация на хората и всички се разбираха и бяха задружни при подготовката, потеглянето и на място. Когато започна работата, гледах как се случват неща, които направо ме поразиха: всички работеха в унисон и за начало разделяха всички съчки и клони на три купчини спрямо размера на клонките. Явно са го правели преди и доста бързо и системно се вършеше. Паралелно с това започна и почистването на рибарника до хижата. Виждайки количеството кал и тиня, които трябваше да се извозят от него, въобще не съм предполагала, че това е възможно да се свърши за един ден. Това бяха сигурно един тон тиня и изпокапали листа по земята. Всички действаха едновременно като пчели в кошер. Имаше си отговорник за работата, обаче се чуваше мнението на всеки как да се подходи, за да се вземе правилното решение в конкретните ситуации. Накрая, като привършвахме с тинята на рибарника, въпреки че чакахме коли да дойдат и да ни приберат, никой не седеше, а всичко след нас се почистваше – така нямаше дори едно нещо, което да остане за утре. Имах едно невероятно чувство на завършеност.

Как намираш хората, средата?

– Разбирате ли, виждам пред очите ми шепа млади хора в двайсетте си години как организирано отмятат работа за цяла бригада опитни работници. При това без да им се заплаща, а защото искат да го направят. Беше ми любопитно едно конкретно действие, което вършеха младежите, и реших директно да ги попитам – защо подреждат и прибират инструментите всеки път, преди да отидем за обяд. Те ми отговаряха – „да си ги пазим, да са лесни за взимане и да се действа по-удобно“. Цареше ред и хармония в работата, която даваше много бързи резултати. Не се оставяше незавършена работа. Всичко зададено като задача беше свършено от – до. Аз взех да го попивам като качество и да го прилагам в работата ми, със семейството ми и в ежедневието.

Как всичко това те промени? Защо го правиш?

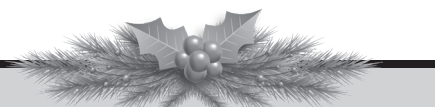
–Заради средата и дисциплината... Виждам как има надежда у младите участници и се възхищавам на техните работни навици. Сега, като видя отпадък или боклук някъде на земята, инстинктивно го вдигам и изхвърлям, вече забелязвам някои работи, които ни пречат да живеем. Преди не съм ги виждала, защото не съм се докосвала до тях. После, като участвах в Богдан при наводнените села, разбрах колко е важно да поддържаме околната среда около нас, иначе бедствията няма да ни подминат. Осъзнах как всяко нещо може да се използва и преизползва. Както са съчките за разпалки, както са листата за тор и т.н.

• Вече виждам и общата цел и зная, че когато нещо трябва да се свърши или цел да се постигне – всички сме заедно и никой не мисли за себе си, а само за постигането на нужното.

• Една от най-големите ползи да доброволствам с физически труд е фактът, че около 8 – 9 часа не гледам телефона – изчиства ми се съзнанието.

• Не на последно място е и запознанството с нови хора, чиито очи светят, като заговорят за Исторически парк, община Ветрино и всичко случващо се там – в Земята на свободните.

● ЛИЧНИ ФИНАНСИ

Как най-бързо може да бъде натрупан

Един от въпросите, които най-често възникват при по-младите хора, а понякога и при по-възрастните, е как най-бързо да натрупат един милион. Причината за появата на този въпрос е, че наличието на голяма сума пари би предоставила възможност да се съгради живот, какъвто даденият човек си мечтае да има, като в същото време осъществи всички свои мечти и разполага с цялото си време да прави това, което най-много обича.

10000000 ЕДИН МИЛИОН?

Парите, и по-точно значителното им количество, са билетът, който хората възприемат като предпоставка за бързото осъществяване на всички тези желания и цели. Поради тази причина възможностите за тяхното скоростно натрупване са обект на буйно преследване, като масово се наблюдава включването на търсещите в най-разнообразни инициативи с надеждата, че някоя от тях ще ги отведе до този резултат. И въпреки разнообразието от възможности статистиката ясно показва, че почти всички от съществуващите „бързи“ решения в тази посока просто не работят.

Ето защо в тази статия ще отговорим на въпроса съществува ли начин да бъде натрупано сериозно количество капитал за възможно най-кратък срок от време, който да действа безотказно винаги, и какъв е той.

Отговорът на този въпрос е – да, съществува такъв начин, като за огромно съжаление на търсещите той не е свързан с извършването на еднократно действие като покупката на лотариен билет, а със системна работа в правилно планирана посока за достатъчно дълъг период от време, която има потенциала и способността да ни отведе до търсения резултат.

За да бъде разбрано действието на този процес, е необходимо да се разбере моделът на работа на геометричната прогресия. Например, ако умножим 1 по 2, ще получим 2, при последващо умножение по 2, ще получим 4, следващото умножение по 2 ще даде резултат 8, после по 2 дава 16, пак по 2 дава 32, или само след 5 удвоявания резултатът е няколко десетки пъти по-голям от първоначалното число. Продължавайки с умноженията по 2, ще получим 64, отново по 2 ни дава 128, пак по 2 е 256, умножено по 2 прави 512, което по 2 дава 1024, или само 10 удвоявания водят до 1000 пъти по-голям ре-

зултат от този, който сме имали в самото начало.

С други думи, основата за постигане на значителен резултат е използването на система, която да увеличава прогресивно резултата за достатъчно дълъг период от време от порядъка на поне 5-6 години, където множителят, с който да повишаваме резултата, трябва да бъде поне 2 или повече. Това създава експоненциално нарастване на резултатите, при което през първите няколко периода няма как да се наблюдава значителен прогрес, но след 5 или 6 итерации започва да се забелязва значителен прогрес и нарастване на резултатите.

Всички тези принципи могат да бъдат наблюдавани в множество области от живота, като например изучаването на чужд език – ако се отделят ежедневно по няколко часа за изучаване на чужд език и се учат само по 3 нови думи на ден, то в рамките на 1 година човек би усвоил повече от 1000 думи, което е напълно достатъчно, за да води разговор на базово ниво. А продължавайки по същия начин, след още няколко години би изградил нужните умения да говори свободно езика. Същото се отнася и за умението да се шофира

автомобил – макар и преминаването на шофьорския курс да не е нещо толкова трудно, умението за справяне достатъчно добре с шофирането се придобива за много повече време и след изминаване на значително повече километри.

Ключов момент в експоненциалния растеж е стъпването на основа, която е значително по-високо, отколкото е била началната ни позиция. Тоест надграждането след позицията, която сме достигнали в предходната итерация, ни дава възможност да постигнем значителен напредък спрямо предхождащите ни състояния. Именно поради тази причина резултати като натрупване на 1 милион, които изглеждат на пръв поглед като недостижими, всъщност могат да бъдат постигнати изключително лесно, ако се изготви адекватен план за тяхното осъществяване, който да включва систематизирани действия за достатъчно дълъг период от време, спрямо които ще може да се достигне значително по-високо стъпало, и с достатъчно итерации и натрупвания във времето крайната цел ще бъде постигната с лекота.

Когато говорим за натрупване на значително количество капитал, е нужно да се съобразим с няколко елемента от процеса по натрупване, като един от тях е успешното заделяне на част от средствата, с които разполагаме, по начин, по който те да не бъдат изконсумирани или изхарчени, а да бъдат впрегнати в посока осъществяването на търсената от нас цел. Погрешно е да се смята, че по-лесно се заделят средства, ако разполагаме с по-голям приход, тъй като с нарастването на приходите нарастват разходите и потребностите и значително по-лесно се повишава стандартът на живот, който човек води. Ето защо заделянето на част от средствата трябва да бъде действие, което бива спазвано през целия период за осъществяване на търсения резултат и не трябва да бъде свързано с наличието на определен приход.

КАК НАЙ-БЪРЗО МОЖЕ ДА БЪДЕ НАТРУПАН ЕДИН МИЛИОН?

от Пламен Кънчев

Красиво
ВЕТРИНО

продължава на страница 7

● ЛИЧНИ ФИНАНСИ - продължава от страница 6

Как най-бързо може да бъде натрупан

продължава от стр. 6

10000000 ЕДИН МИЛИОН?

На второ място от изключително голямо значение е ограничаването на излишните разходи и изтичащите средства по различни направления. Разбираемо е, че няма как да натрупаме капитал, ако в същото време има много дупки, от които изтичат нашите финанси. Понякога животът, който сме избрали да водим, носи със себе си значителни разходи, поради което е възможно да трябва да променим модела, по който сме организирали своя начин на живот за достатъчно дълъг период от време, за да имаме шанс да задържаме и натрупваме средства.

Третата стъпка, без която няма как да осигурим значително умножение на средствата, с които разполагаме, е да ги насочим към подходящи инвестиции, които да увеличат техния размер във времето благодарение на добавената стойност и полезност, която осъществяването им би произвело. Разбира се, използването на лостов механизъм – чрез кредитиране и/или освобождаването на излишните активи и впрягането им в подходящи инвестиционни направления – би ускорило и повишило допълнително множителите, с които напредваме по пътя към целта, така че е силно препоръчително да се предприемат действия, включващи ливъридж и впрягане на спящия капитал.

И не на последно място по важност е подобряването на уменията и способността да се заработват повече средства, което би спомогнало за по-бързото натрупване на средства и впрягането им чрез инвестиции в направления, които да ги умножават във времето.

Понякога това е възможно, като бъде подобрена ефективността в работата, а друг път това може да се случи, като се работи допълнително и/или се повиши/промени квалификацията, за да може да се извършва по-високоплатена работа или да се заработват допълнителни възнаграждения над базовия приход, който генерираме.

Разбира се, че осъществяването на успешна предприемаческа инициатива или изграждането на работеща бизнес система могат да спомогнат за постигането на търсения резултат за кратък период от време, в рамките на 5-6 години, но тъй като не всеки разполага с нужните умения – можем да помислим за включването ни в такива системи, изградени от други хора, които са се доказали, и да се възползваме от техните инициативи, за да постигнем множител, който в много

**Финансовият план
е най-краткият път
към щастието!**

по-бърза степен би ни приближил към натрупването на желания от нас капитал.

Пламен Кънчев

Ако искате да забогатееете
трябва да бъдете
финансово грамотни!

together.bg

● ИНИЦИАТИВИ

ЖИВОТ НА СЕЛО –

СБЛЪСЪК С РЕАЛНОСТТА

„Ех, ако попаднете и вие в нашата ситуация... Преди години и ние, ентусиасти, купихме селска къща. Викнахме багери, оправихме пътя, но... Изведнъж виждаме тумба с брадви, оказва се, че сме купили къщата от брата, а сестрата, лишена от наследство, пристига с двамата си синове, с брадвите, да ни убиват. Жената, с озверял поглед, твърди, че това си била

тяхната къща, и точка. Лека-полека ги успокоих, казах им – ваша си е къщата, ние само малко ще я ползваме. На всяко ходене за следващ ремонт те се настанили, едвам ги събуждам да ги извадя от къщата, после започнаха кражбите, всичко занесено там изчезваше, включително детско столче, после електромера, после жиците... Ентусиазмът ни рязко се изпари.“

Това е цитат от дискусия, която се води в интернет. Много хора имат желанието да сменят града със селото, но един от проблемите, с който се сблъскват, е липсата на сигурност в българските села. Поради по-рядко населената ни територия и високата урбанизация селата са останали с малко население и с още по-малко полиция. Хората, които са останали, са или големи родове, или такива, които се страхуват да докладват за нарушенията на местните бандити, защото, когато си заминат полицаите, те ще останат насаме с престъпниците и техните родове. Тогава е възможно дори да бъдат убити, защото, когато човек има насреща си пияни, дрогирани и неграмотни елементи, е много вероятно насилието да прерасне в убийство. Затова те предпочитат да мълчат и да търпят, но и това е до време, след което се принуждават да продадат имота си на безценица и да се преместят в някой град. Там е същата мизерия и престъпност, но като се заключиш вкъщи, си в безопасност, ако някой вика, тропа или се опитва да те нападне. Полицията ще се отзове бързо и проблемът ще се разреши. Понеже в градовете няма общности, няма да има и преследване от страна на родата за това, че сте подали сигнал. И ето как в тази административна и законова безпътица, както и при липсата на желание да се разрешат проблемите с битовата престъпност на село, наблюдаваме неговото постепенно замиране.

Ние в община Ветрино решихме да подходим по друг начин. Ненапразно обществото е съставено от административни

органи, но и от будни граждани на Република България. Започнахме да мислим как можем да се справим с престъпниците и местните родови кланове, като най-важното е да не се употребява насилие, защото да заменим едни насилиници с други, ще е просто смяна на играчите, но играта ще остане същата. Накрая стигнахме до заключението, че е нужно да изградим мрежа от доброволци, които да сигнализират при всяко нарушение. Бързо да могат да се събират, така че да има достатъчно свидетели и да не може злобата и омразата да се насочват срещу едно лице. Винаги групата хора е по-силна от единиците. Голямото

предимство при нас е, че не търсим някъде идеални условия за живот, а сме се захванали сами да си ги създадем. И така започна нашето приключение с изчистването на общината от разрушителните единици, като си организирахме система за наблюдение и сигнализация, която да ни насочва къде се извършва престъпление. Започнахме с незаконното изхвърляне на боклуци в природата, после преминахме към прекратяване на шофирането в нетрезво състояние, справихме се и с хората, които рушаха общинската собственост. Спряхме бяното шофиране в селото и въртенето на гуми, както и физическия тормоз над

мирните жители от страна на наркозависимите елементи. Следващите стъпки, които ще направим, са да спрем безразборното пускане на тревопасни животни в селските паркове, които отново ние поддържаме и облагородяваме, както и да сигнализираме за жители, които гледат прасета, овце и крави, които притесняват съседите с неприятни миризми. Накрая ще приключим с неправилно спрени автомобили по тротоари и тревни пространства, както и със замърсеността пред къщите, и ще имаме едно населено място, което ще бъде по-красиво и свободно от швейцарско село, но ще бъде в България.

Виждаме, че има много хора, които искат да си купят къща в отлично състояние за малко пари, общината да свърши цялата работа при ниски данъци и ако може, те да си правят каквото искат на село, защото е село, но това е невъзможно. Предимството да сме в България е, че имаме прекрасна природа, господари сме по право на тази територия. Всеки българин е собственик на всяка педя от страната ни и има право да изисква опазването ѝ от недобросъвестните хора, които живеят тук. Имаме прекрасна основа, но трябва да я изградим и да я дооблагодорим. Имаме възможност да създадем идеалното място за живот и да ни бъде интересно.

Нека тези, които искат да се поучат от нашия опит (ние сме склонни да споделяме), да запретнат ръкави и да създадат мечтаното място за живот на тях и техните деца. С вас сме!

● НОВА НАДЕЖДА

БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ – ЛЮЛКА НА ПРАВОСЛАВИЕТО

Връзката ни с Бог е само и единствено наш личен ангажимент. Състоянието на църквите е отражение на вярата на хората в Бог. Без вяра народът ще се лута като стадо без пастир. Вярата е онази сила, която ни е съхранила като народ през всичките векове на робство. Ние сме били под робство, но роби никога не сме били. Исторически парк бие камбаната – време е да започнем да се грижим за нашите храмове, за да оставим на децата си твърди устои, за да не губят никога пътя, истината и вярата. Нека възстановим разрушените и изоставени църкви, които стоят като паметници на цялата разруха и обезличаване на българите през последните години.

Свети апостол Павел започва второто си мисионерско пътешествие през I век, около 55 – 56 година, заедно с учениците си, като има за цел да приобщи към християнството не само юдеите, но и езичниците от Предна Азия до Рим. Той тръгва с кораб от Троя и на път за малкото селище Филипи неслучайно спира на остров Самотраки. Проповядването на вярата в Христа в Европа започва от хилядолетното тракийско култово място – остров Самотраки. След Филипи се отправя към Филипопол (Пловдив). По това време там има мощна еврейска диаспора. Първото кръщаване в християнството става край водите на река Марица.

Храм в с. Средно село, община Ветрино

Свети Ерм, един от видните ученици на апостол Павел, който е автор на забележителната книга „Пастир“, остава като епископ във Филипопол (Пловдив) и става негов Пастир. До края на IV век книгата „Пастир“ е неотменна част на Новия завет. Според най-авторитетния църковен историк Евсевий Кесарийски книгата е приета в някои църкви за всенародно четене. От нея са се ползвали

някои от най-древните автори. Закони на живота са написани не за знаене, а за живеене.

Заповеди на християните (дванайсетте заповеди от книгата „Пастир“ в съкращение)

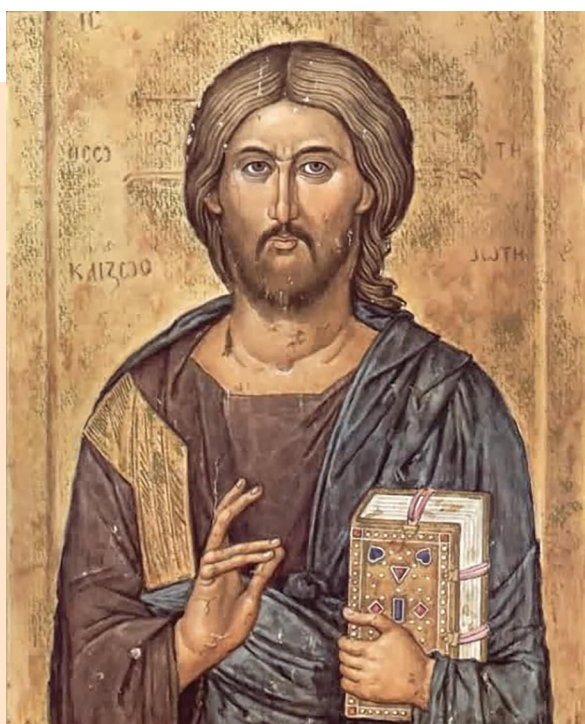
„Преди всичко вярвай, че Бог е един...“

„Имай безкористност, бъди незлобив и ще станеш като новородените, които не познават безчестието, унищожаващо човешкия живот. Първо недей никого да клеветиш, нито пък с удоволствие да слушаш клеветник...“

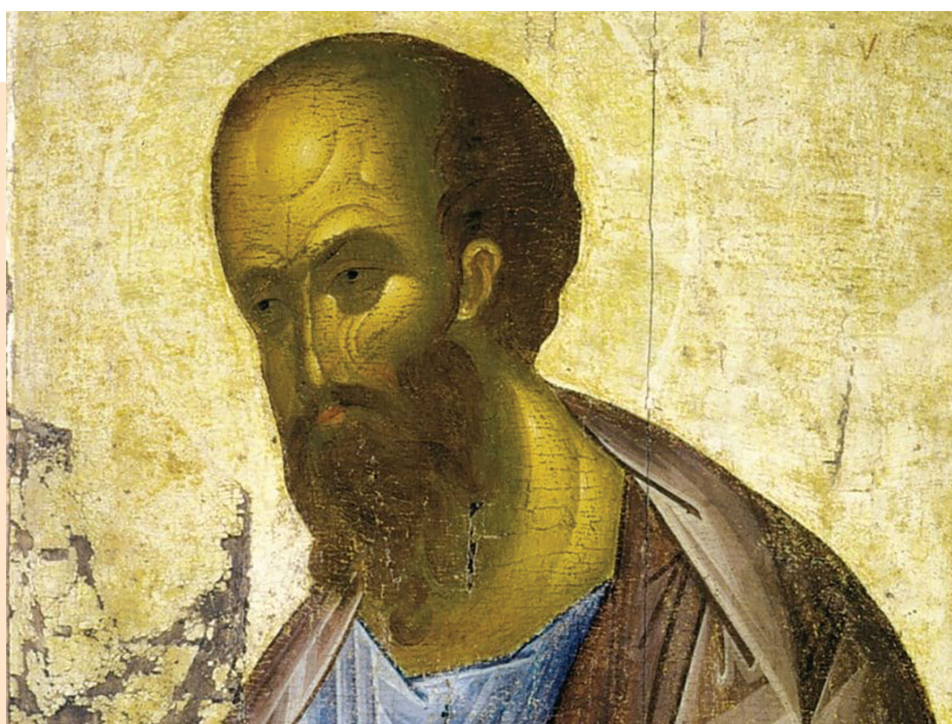
„Обичай истината и само истина да излиза от твоите уста, за да може духът, който Бог е поселил в тази плът, да се открива за всички хора като истинен. Така ще се прослави Господ, Който обитава в теб, понеже Господ е истинен във всяка Своя дума и няма в Него нищо лъжовно...“

„Пази чистотата и да не приляга на сърцето ти чужда жена или някакъв разврат, или някакви такива подобни безчестия. Защото, когато правиш това, извършваш голям грях. Мислейки постоянно за своята жена, никога не ще съгрешаш...“

„Бъди търпелив и съзнателен. Владей над всички нечестиви дела и извършвай само правда. Защото ако си търпелив, Светият Дух, Който обитава в теб, ще бъде чист...“

Исус Христос

Апостол Павел

продължава на стр. 10

БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ – люлка на православие

продължава от стр. 9

„Ти вярвай за праведник, за не праведник недей да вярваш, защото праведността има прав път, а неправедността – криволичещ. Но ти върви по правия и равен път, а криволичещия го остави. Криволичещият път няма равни отсечки, а само нагорница и много препятствия...”

„Страхувай се от Господа и спазвай Неговите заповеди. Спазвайки, прочее, Божиите заповеди, ще бъдеш силен във всяко дело и делото ти ще бъде несравнимо. Страхувайки се от Господа, всичко ще вършиш добре. Това е страхът, който трябва да имаш, за да се спасиш. От дявола обаче не се страхувай. Докато се страхуваш от Господа, ще владееш над дявола, защото у него сила няма. А никой не се страхува от това, в което няма сила...”

„Слушай! Въздържай се от безчестие и

Апостол Андрей

Книгата Пастир

Апостол Ерм

не го извършвай. От доброто обаче не се въздържай и го извършвай. Защото ако се въздържаш от това да правиш добро, вършиш голям грях...”

„Изтръгни от себе си съмнението и никога повече не се разколебай да искаш нещо от Бога, казвайки „как мога да искам от Господа и да получа, след като съм толкова грешен?“. Не разсъждавай така, но от цялото си сърце се обърни към Господа и искай от Него без колебание. Знай Неговото милосърдие, че не ще те остави, но ще изпълни молбата на твоята душа. Защото Бог не е като хората, които са злопаметни, но е незлопаметен и проявява милост към Своето творение. Ти очисти сърцето си от всички суети на тоя век. Приеми всички препоръки,

дадени ти от Самия Господ, и не ще остане неизпълнено твое желание, ако си поискал от Него без колебание...”

„Изтръгни от себе си скръбта, защото тя е сестра на съмнението и гневливостта... Не проумяваш ли, че скръбта е най-зловредният от всички духове и е най-опасна за Божиите раби? Спрямо всички духове тя погубва човека, прогонва Духа Свети... Изтръгни от себе си скръбта и не прогонвай Духа Свети, Който обитава в теб...”

„Този, който разпитва лъжепророк за някаква работа, е идолопоклонник, празен е откъм истината и е глупак. Защото всеки дух, даден от Бога, не се разпитва, но той сам има Божествена сила да говори всичко от себе си, понеже е отгоре, от силата на Божия Дух. А духът, който бива разпитван и говори според човешките желания, е земен и нищожен...”

„Изтръгни от себе си всяко нечестиво желание. Въоръжи се с желание добро и благочестиво. Въоръжен с това же-

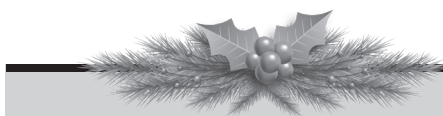
лание, ще презреш нечестивото и ще владееш над него както си пожелаеш. Нечестивото желание е диво, трудно се опитомява, защото е опасно. В своята дивост много изтощава хората...“, пише апостол Ерм.

Вярата е начин да си обединен с Твореца. Земята е едно мощно училище и ние тук осъзнаваме нашата вътрешна духовна сила, истинския си Аз и се учим да живеем заедно и да творим заедно.

Исторически парк подкрепя инициативата на Фондация „Въздигане“ за събиране на средства с цел възстановяване на храма в село Средно село, община Ветрино. Очисти сърцето си от всички суети на тоя век и се включи и ти, защото само когато сме ангажирани към цялото, сме свободни. Свободата е състояние на Духа.

Да бъде!

Албена Пекова

ТЕМА С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

ВАНДАЛЩИНА

В ЦЕНТЪРА НА НЕОФИТ РИЛСКИ

Винаги, когато има празници в село Неофит Рилски, има и някакви проблеми. На село се прибират хора, които не живеят постоянно тук, и решават, че българското село е място, където могат да правят каквото си искат. Някои от тях живеят в големи градове в България, а други – в чужбина. И на двете места спазват законите. В градовете, освен полицията, големи интереси има и мафията. Там не се позволява на някого да отиде и да руши създаденото от хора с пари. Наказанието е жестоко и поради тази причина всеки се прибира в апартамента си и спазва общите правила. В чужбина хората са свикнали на взаимно уважение и всяка проява на вандализъм се санкционира жестоко на минутата. Там тези същите хора са послушни като божи кравички и не можеш да разбереш, че съществуват. Работят, търпят и се прибират вкъщи, където също пазят тишина. Всичко това се променя, когато се приберат в село Неофит Рилски. Тук решават, че са голяма работа и ще покажат на простите селяни кой командва парада. Започват да карат бясно, и то след употреба на алкохол. Правят дрифтове в центъра на селото и започват гонки по новите асфалтирани улици. Важно е да се отбележи, че улиците са асфалтирани благодарение на усилията на другите хора, а не на техните усилия или на техните родители. Чупят и мърсят дарените мостове, спирки и други обществени блага, които са сътворени отново от други хора, а не от тях или от техните родители. Когато се говори с тях и им се обяснява, че това е нередно, ответната реакция е, меко казано, странна: „Кой си ти, че да ми казваш какво да правя? Мога да правя каквото си искам!“ И започват едни излияния и истерии, които водят до покачване на напрежението и стигат до физически сблъсък с хората, които са им направили забележка.

Това се повтаря отново и отново вече четири години.

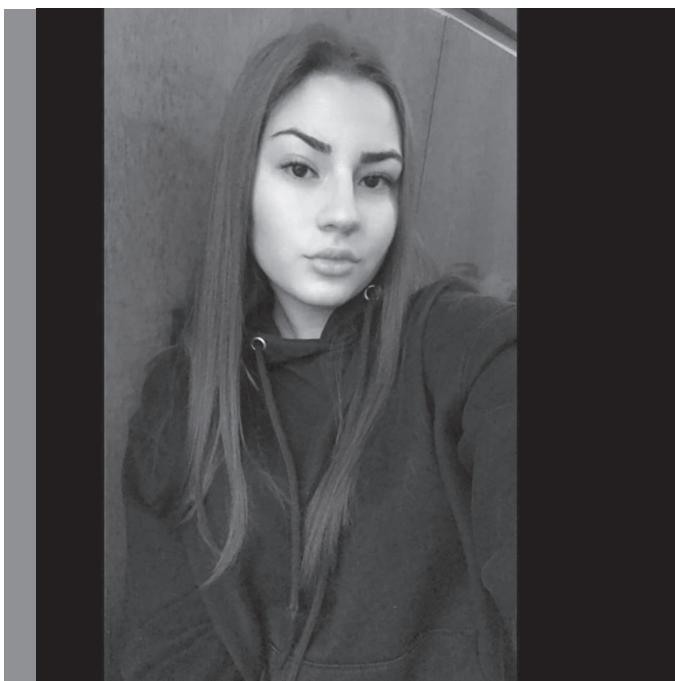
Какво се случи на 28 декември 2022 г. вечерта? Ден преди това отново започнаха дрифтове в центъра на селото и по асфалта са видни следите от това - кръгови движения на гуми. Улиците започват да стават опасни за малки деца или стари хора, защото могат да бъдат пометени от автомобилите, които летят по улиците, управлявани от пияни млади шофьори. На 28 декември 2022 г. бял мерцедес с регистрация В4153ТН, в който се намират Деси Колева и Юлия Маджарова, обикаля центъра на селото. Карат бавно и хвърлят пиратки. Това нещо го правят почти един час. В същото време в София глобата е между 500 лева и 2000 лева за нерегламентирано използване на пиратки. В Неофит Рилски е позволено, защото няма полиция, които да установят нарушението. Или там, където не ни виждат, можем да правим всичко. Съвестни граждани на Република България решават да говорят с момичетата и да им кажат, че това не е редно, че трябва да преустановят тези свои действия. Отговорът, който получават, е

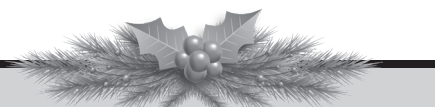
потресаващ и неочакван от момичетата на около 17-18 години: „Какви сте вие бе, слуги на Ивелин! Марш да му кажете да идва, за да се разправим с него!“

Говорим за млади момичета, които държат такъв тон и отправят предизвикателство за саморазправа с по-възрастен от тях мъж, като искат всичко да се решава на ниво битов екшън, а не с разговори и разбирателство. Тези девойки живеят според закона на джунглата, но не съм сигурен, че могат да понесат последствията именно от този закон. Бащата на Юлия Маджарова е ръководител на кариера и е учудващо, че дъщеря му има такова възпитание. Поне той би трябвало да е наясно докъде ще доведе нейното поведение. И да се притеснява, че някъде дъщеря му няма да има мислещи хора на среща си и може да пострада сериозно, дори фатално. А може би именно той поощрява такова поведение и я кара да вярва, че е богоизбрана? След това викат още четири момчета за подкрепление и Деси Колева заявява, че ще извика и братовчед си Паско, който има връзки с варненската мафия, и ще накажат дръзналите се да говорят с тях.

Тук ставаме свидетели на заплахи и организиране на група хора, които имат желание със сила да наложат своето управление в едно населено място. Известно е, че силата предизвиква ответна сила и е възможно и момичетата, и момчетата, и мъжете, които те събират, да получат наранявания, а не дай си боже и нещо по-тежко, когато намерят хора, с които да се сблъскат. Тогава вероятно ще преминат в ролята на жертви и обществото няма да знае истината за тях.

Решени сме да бъдем непримирими към несправедливостта. В Неофит Рилски и община Ветрино ще властва интересът на общото, а не желанието на единиците. Следете как превръщаме едно населено място в рай!

ИНИЦИАТИВИ

КОЛЕДНА ИЗНЕНАДА В ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

но. Тази събота и неделя нямаше нито една заявка за посещение и всички приеха с радост възможността да почиват и да се насладят пълноценно на празничните дни. Село Неофит Рилски беше също тихо и празнично спокойно... Не съм екскурзовод, а по-скоро ентузиаст. Не разполагам със задълбочените знания по история, археология и история на изкуството на екскурзоводите на Исторически парк, но съм приела с цялото си сърце идеята и всичко, за което се борим в село Неофит Рилски и община Ветрино. Предполагам, че това обяснява цялата ми мотивация. Обадих се на управителя на Исторически парк, Боян Петков и заедно с него организирахме нещата така, че да има дежурен човек в Парка. Не след дълго слънцето ни доведе посетители, които поискаха да им съдействам с разходката и да им разкажа за проекта. Само след малко се запознах с група от Русе - майка и баща, които са идвали през 2019 г. в парка, харесват и следят новостите около проекта, но този път дойдоха заедно със своите синове, за да им покажат и на тях

какво се гради в България. Тъкмо бяхме стигнали до Тракийския дворец, когато дежурният съобщи за още една група, която скоро се присъедини към нас, а после започнахме отначало разходката само с тях. Така дойдоха двойка от Асеновград и заедно всички продължихме. Преживяването ни беше топло, уютно и задушевно. С лекота и удоволствие разказах на гостите ни за Исторически парк, както и за всички вълшебни неща, които правим в общината, за силата на обединението. Те на свой ред ми разказаха за своите градове. Родих се близост и едно приятелство. Нашето малко вълшебство!

За мен този ден започна със желанието да дам нещо от себе си за хората. И когато желанието ми се изпълни, аз получих много повече, отколкото бях дала - благодарност и удовлетворение. Да даваме, но без да искаме нещо в замяна, защото да си даващ е най-голямата благодат на земята. За даващия всеки ден се случват чудеса.
Детелина Парушева

Казват по Коледа стават чудеса. По Рождество - един от най-светлите празници, сякаш всички стават по-усмихнати, по-смирени и с отворени сърца към другите. Тази Коледа и аз имах своето коледно чудо. Ето какво се случи. По празниците обикновено хората почиват. Всеки заслужава да прекара време с най-близките си. Времето на 25-ти де-

кември ни изненада приятно с грейнало слънце и чисто небе - прекрасно време за разходка. "Сигурно ще има хора, които ще се възползват от хубавото време за разходка в Исторически парк", помня, че ми мина през ума. През студените месеци Исторически парк работи с различно работно време заради по-късия ден и през почивните дни посещението с екскурзовод се заявява предварител-

ПОДАЙ РЪКА – СБЪДНИ МЕЧТА

На 23 декември доброволците от Фондация „Въздигане“ Радослав Иванов и Найденов Павлов се включиха в благотворителен коледен базар в гр. Хисаря. С този базар те помогнаха в събирането на средства за двойка, която има нужда от лечение на безплодие чрез асистиран репродуктивни технологии. Кампанията се проведе под наслов „Подай ръка – сбъдни мечта“. Тя обедини малки и големи, като протече с много голям заряд и танци. Участие взеха много гости на града, както и представители на местната власт.

Доброволците на Фондация „Въздигане“ предлагаха подаръци на всеки дарил за кампанията. Сред подаръците имаше исторически комикси, тракийски приказки за деца, енциклопедии, романи и тениски с ликовите на великите български царе. Чрез тях дарителите могат да съхранят спомена за участието си в благотворителната инициатива. Така само за 5 часа сумата, която беше събрана, надхвърли 3000 лева, като голяма част от средствата отидоха за каузата, а другата част бе насочена към още една активна коледна кампания в помощ на бедстващите бесарабски българи в Украйна.

Да направиш добро, е удоволствие не само на Коледа, а през цялата година. Ние от Фондация „Въздигане“ осъществяваме кампании за благотворителност в цялата страна, постоянно.

Подобни инициативи се провеждат целогодишно и в община Ветрино. В момента тече активна кампания за възстановяването на храма в Средно село, община Ветрино. Базарите в цялата страна допринасят за събирането на средства за реновирането на храма.

Ако искате да участвате в подобни благотворителни кампании и базари, можете да се свържете с активисти или доброволци на Фондация „Въздигане“ на страницата на Фондация „Въздигане“ във фейсбук или на имейл – info@vazdigane.bg

РЕЗУЛТАТИТЕ следват ПОСТОЯНСТВОТО

Човек често си мисли, че след като вече е наясно с дадена сфера от живота си, няма нужда да влага нови усилия, за да се придвижи по-напред. Нека ви запознаем с Христо, който показва обратното – как с малки постоянни стъпки животът му се променя към добро.

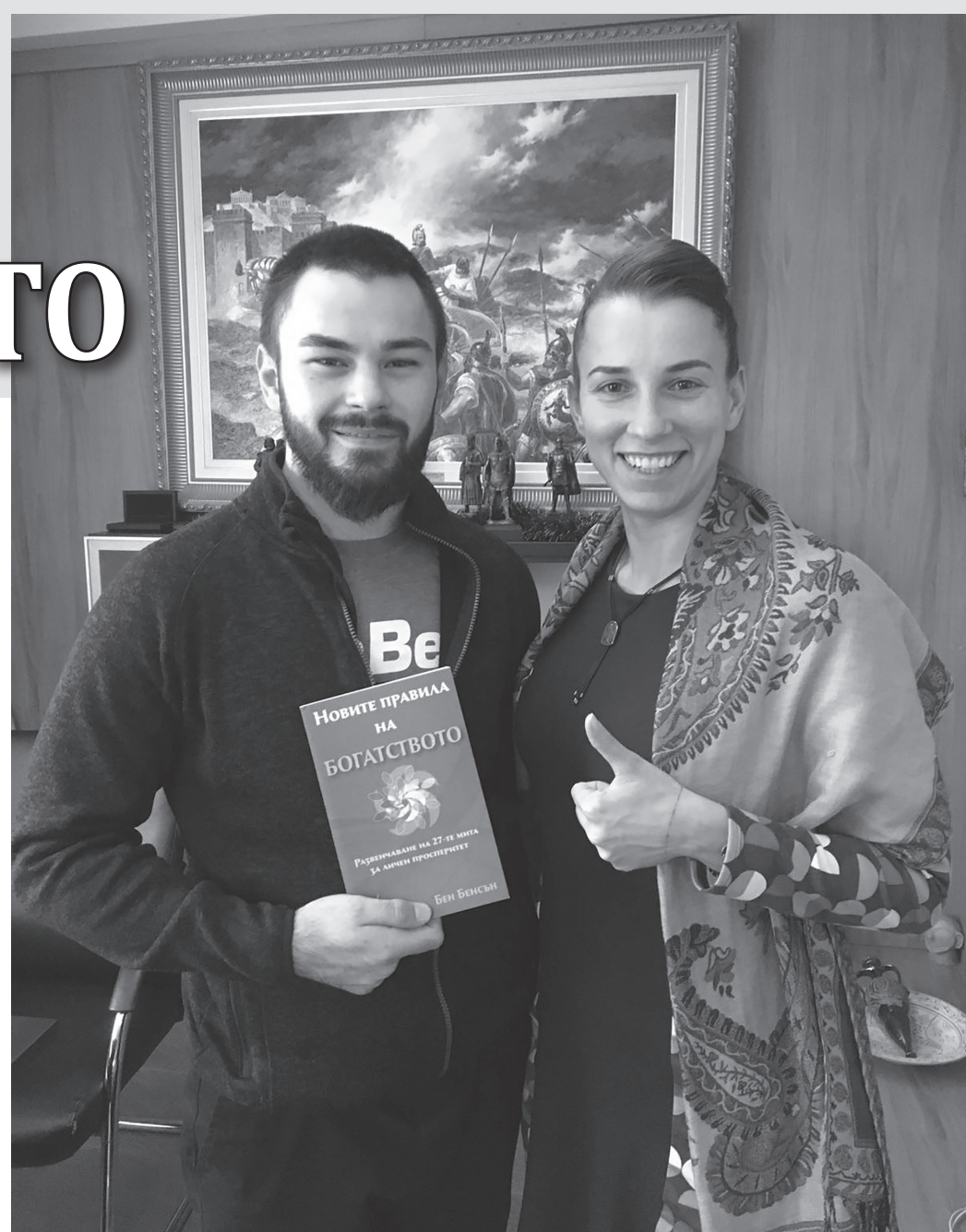
Христо Митков раздава почасово рекламни брошури, когато попада случайно на представител на „Тогедър Академи“. Тогава той похарчва почти всичко спечелено за деня. „Попукката на книги беше подкрепа за инициативата, с която се мотивират хората да търсят начини за развитие.“

Христо не е намирал четенето за интересно занимание. „Преди мислех четенето за зубърско, за скучно. Бях на мнение, че това е нещо, което правят само снобите. В един момент осъзнах, че ми е писнало да играя само на компютъра, и си спомних, че имам няколко книги, които ми бяха харесали като заглавия. Хората казват да не съдим за книгата по корицата, но човек трябва да тръгне отнякъде. Попаднах на жанр, който отключи първоначално моя интерес – ужаси. Стивън Кинг ми е любим до ден днешен. Чел съм и други автори, но като него няма втори.“

Не след дълго идва ред и на първите книги на издателството на „Тогедър Академи“ – „Най-богатият човек на Вави-

лон“ и „Новите правила на богатството“. Тези две книги слагат началото на пътя на промяната за Христо, а не след дълго настъпва финансово подобрене в живота му. „Започнах да обръщам внимание на този тип литература за личностно развитие след книгата за Вавилон, оттам се отключих. За мен беше интересно, че на разбираем език се обяснява как да си спестяваш пари, как да ги контролираш – да се освободиш от оковите на всичко материално около теб и да се опиташ ти да поемеш контрол. Започнах да забелязвам различни неща, да обръщам на финансите си по-голямо внимание като детайли и навици от ежедневието.“

Книгите за личностно развитие работят само и единствено ако човек извършва определени действия. „Първата промяна при мен бе, че започнах да си следя разходите, нещо доста трудно, което ми отне много време и усилия – да си записвам всяка стотинка, която излиза или влиза в джоба ми. Липсваше ми постоянство – трудно е всеки път, когато си отвориш портфейла, да си извадиш и телефона, за да си запишеш.“ Въпреки усвоените умения Христо не спира с първата книга, а продължава да чете и постоянно да прилага наученото. „Очакванията ми растяха с всяка следваща книга, като резултатите започнаха да се натрупват. Книгата „Новите правила на богатството“ допълни знанията, които вече имах. Тя даде отговори на основни

заблуди относно парите – „Богатите са алчни“, „Парите не са важни“, „По-добре е да си на сигурно, отколкото да рискуваш“, „Приятелите ще ме отхвърлят, ако съм богат“, „Ако родителите ми бяха богати, и аз щях да съм богат“, „Трябва да имате пари, за да натрупате повече пари“. Анализът и сравненията с реални случки от живота наистина ми помогнаха да осъзная своите заблуди, като това ме активира за по-смели действия.“ Мисленето определя действията и резултатите на човек, ето защо е важен начинът, по който мислим за парите.

Освен постоянството, според Христо другото важно качество, за да успява човек в живота, е самодисциплината. „Трябва да си строг към себе си! Важно е всеки път, когато човек забележи, че е в комфортната си зона, да се опита да прави неща, които да го изкарат от нея. В комфортната си зона човек не усеща кога се самозабравя, защото на хубавото лесно се свиква. За мен постоянството е всичко.“

И още един важен съвет от Христо: „Прекалено дългото обмисляне и колебание забавят и отлагат действието. Дори и с грешен ход, само след като е пробвал, човек може да си види грешката. За

мен лично е най-добре да се действа. Поговорката гласи два пъти мери, един път режи, но дори и след два пъти мерене може да се сбърка. Постоянното колебание и обмисляне може да вкара човек в омагьосан кръг в състояние на бездействие. За мен най-важно е да се действа и да се извлича поуката от резултата. Това е начинът човек да придобива опит, да се развива и да расте.“

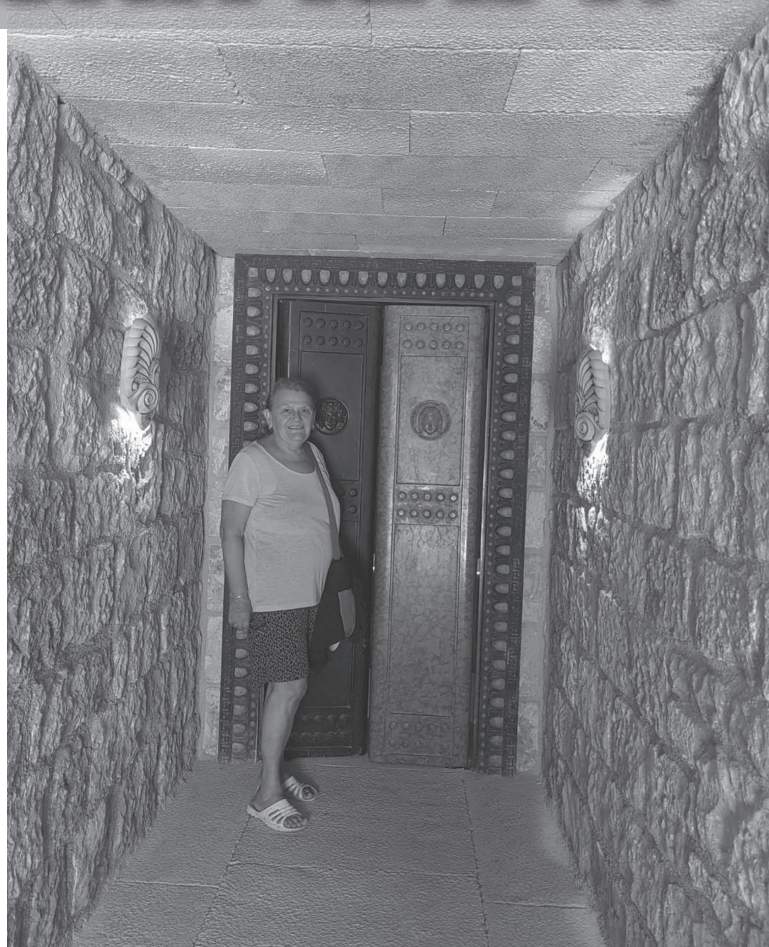
Пътят към успеха не е лесен, но си заслужава всяка крачка, всяка грешка, всеки опит. Необходими са търпение, постоянство и кураж, за да се извърви докрай. Всяка малка стъпка, всяка малка промяна се натрупват и приближават човека към неговата цел, към неговата мечта, към неговата свобода. Момчета като Христо са сред нас и ни напомнят, че успехът е възможен и постижим.

Създател

ВНИМАНИЕ!
ЧЕТЕНЕТО НА КНИГИ Е
ОПАСНО!
ТО МОЖЕ ДА ВИ ПРОМЕНИ
ЗАВИНАГИ! КЪМ ПО-ДОБРО!

АЛЕКСАНДРОВСКАТА ГРОБНИЦА – МОЖЕ ДА СЕ ВИДИ САМО В ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

марка, олицетворение на аристократичността в наши дни. Уникални са и пресъздадените извити колони в централната куполна част като доказателство за невероятните познания на траките в областта на математиката и сакралната геометрия, която векове по-късно е станала достояние на масовата култура в западния свят. Акустиката тук е внушителна и напомня за музиката на тракийските мистерии, която учените смятат, че е запечатана в камъка и формата на гробницата. Последователите на Орфей са имали добре школувани гласове и са пеели в ниските тонове за свързка с безсмъртието. Именно тук се предполага, че е извършван обредът по обезсмъртяването.

Александровската гробница се преживява чрез красотата и великолепието си. Трудно е човек да остане равнодушен към това величие, древното познание и мъдрост, на което днес сме наследници. Буквално половината от нашия геном е тракийско-средиземноморски. Ние го носим в кръвта и паметта си и ако траките са извисявали духовен ръст до своите богове, какво ни пречи да го направим и ние? Въпросите „Кога?“ и „Къде?“ имат лесен и бърз отговор – „Веднага, в Исторически парк!“. Очакваме ви!

Кибела

Велик поет като Омир е достоен да опише величието на аристократичния свят на тракийските владетели, а Исторически парк е мястото, където днес можем изцяло да се потопим в богатството на тракийската култура, пресъздадена в цялото ѝ великолепие и пищност. Цялата съвременна европейска цивилизация е стъпила на нейната основа.

Представяме ви още едно от чудесата на тракийската култура – Александровската гробница. Днес не е възможно тя да бъде видяна на живо, в оригинал, тъй като е в списъка на световните паметници на културата под закрилата на ЮНЕСКО, които са застрашени. Единственото място, където човек може да я види с очите си, е Исторически парк. Тук всеки детайл е поезия и шедевър от световна величина. Дело на огромен екип от най-добрите български специалисти по археология, история, наука и изкуство, Александровската гробница е представена с удивителна точност.

Уникален като архитектура и размери, този обреден храм е едно от най-значимите открития на българската археология от втората половина на IV век пр. Хр.

и се нарежда сред най-величествените, намерени по нашите земи. Гробницата се състои от две камери с двукрила каменна врата, затваряща погребалното помещение. През нея са могли да преминават само посветени лица от ранга на цар и жрец. Единствено в Исторически парк посетителите могат да прекратят този портал на гробницата, спирайки със затаен дъх, смаяни от изработката на вратите, слисани от изшестството на мрамора, притихнали сред цялото това великолепие на царственост и мистицизъм. Двукрилата врата е в два цвята: червеният, символизиращ раждането, деня, слънцето и живота, а черният цвят – смъртта, нощта и подземното царство. Но това, което прави Александровската гробница уникална, е, че никъде другаде по света няма съхранени толкова детайлни изображения на ловни сцени от времето на тракийските владетели. Цялото великолепие на стенописите може да се види в централната кръгла камера, където е представено величието на тракийския царски лов. Известно е, че в представите за отвъдното на аристократичното учение на траките владетелите вечно ловуват и вечно пируват, олицетворявайки бо-

жественото начало и вселенския мир – чрез ловуването се налага победа над хаоса, а царят придобива нов, по-висок статус на херос – полубог. В основата на цялата изрисувана куполна част има геометричен фриз от свързани свастики, оцветени в бяло и черно, които пресъздават дълголетието и вечно прераждащия се живот – препратка към съвременна световноизвестна модна

БЪЛГАРИТЕ – ДЪРЖАВНОСТ И ДУХ

ВОЕННОТО ДЕЛО на българите през периода на турското владичество

Военното дело на българите през периода на турското владичество е въпрос неосветлен от нашата историческа и военна наука. Неблагодарният от историческа гледна точка период, обхващащ т.нар. „тъмни“ години на робството (от началото на XV до средата на XIX век), често е поставян под знака на робска омая, а българските средновековни воински традиции и неистов боен дух се смятат по презумпция за вече загубени. Това обаче съвсем не е

ферман, издаден на 14 септември 1684 г. от Мохамед IV по повод събирането на войска за започналата война с Унгария. В него се забранява записване на хора от обикновената рая, негодни и необучени да носят оръжие, но изрично се нарежда „...всички синове и мъже достойни, без разлика на вяра и народност, които са от привилегированата войнишка рая, синове на войници и войнигани, които са опитни да държат оръжие и да се сражават на бойното поле, непременно да се записват като „герои юнаци“

така и видният български военен и общественик ген. Атанас Христов добре е отразил това в своя труд „Военното дело в нашето отечество през време на турското владичество“.

Изследвайки военното дело на българите от този период, той показва, че дори тогава, благодарение на вродевата си воинственост и организираност и в условията на съществуващата все още верска и етническа толерантност, българите са заемали важно място в турския държавен и военен живот и съвсем не са изпаднали до положението на отчаян роб. Как се случва това?

Още в началото на турското завоевание (през 1373 г.), след продължилата три месеца кървава обсада на град Ямбол, турският предводител Тимурташ бей в официално писмо предлага на султан Мурад I план за използване на военно-административното устройство и огромната военна сила на българското население в завоюваните земи.

В съответствие с това за султански войници, или „войнуци“ (тур. войнигани), били признати всички българи, които доброволно със собствен кон, войнишки дрехи (цветни) и оръжие се включили в турската армия и изпълнявали своите васални, а по-късно и поданически военни задължения. В отплата те получавали собствена земя – „бащина“, която предавали в наследство на синовете си, и имали правото да се наричат сербесъ, т.е. свободни, като наравно с мюсюлманите не плащали данъците, определени за останалото подчинено християнско население, а получавали заплата и

дори пенсия за военната си служба. Начело на войниганите бил поставен Войниганъ бей, чието държавно жилище се наричало воеводница и се намирало в новообразуваното войнишко село Каргон, в околностите на завладения град Ямбол. Според някои документи в съществуващите в един период 40 каази на територията на България е имало общо около 16 000 войнигани, от които на действителна служба 6000 войнук-аскери (сипахи-оглан), 6000 зеваити-войниганъ (войници, готови за повикване във войската) и 3000 до 4000 ямакъ-войниганъ (помощни войски). Войниганите във всяко селище били разделяни на тайфи по трима и се сменяли на шест месеца, като на Димитровден и Гергьовден те тръгвали за царския град на големи групи с гайди, песни и хора. Били облечени във „войнишките си дрехи с високи калпаки с дъно от гладка кожа и основа, поръбена с мъхеста кожа“, а от вътрешната страна пришивали метално кръстче. Субашиите, или подофицери, пък носили „лисича опашка на върха на шапката си“. Всяко войниганско селище имало свое бойно знаме, което носило в поход или битка и под което се събирали на патронните си празници, които протичали като военни сборове. Местата, където това ставало, днес са известни като „войнишки бакаджици“.

На война българите били извиквани с нарочни султански фермани. Първоначално те образували отделни отряди със свое знаме, които се нареждали в общия турски строй, а по-късно се ввели в турските спомагателни отряди от азе-

пи (пехотинци) и акунджии (конници). По времето на султан Мехмед II турските спомагателни отряди наброявали до 12 000 души, повечето от които войнигани. Сред тях били храбрите погранични воители – „ратци“, наричани „мартолози“ или „делии“ (луди), които били използвани за разузнаване на местността, залавяне на пленници и като предни отряди в битките. Войнигани служили и в наемните отряди от „пандурите“ и охранителите на завладените земи и крепости, т.нар. „мюселими“, а също и като „дервенджии“ – водачи и охранители в планинските проходи. От войниганите се сформирали и специални ординарчески отряди към султана, великия везир или султанската конюшня. Сред тях са леките конници „джамбазии“ – отряди от млади 25-годишни мъже, които трябвало „да са честни, представителни, със здраво телосложение, превъзходни ездачи, гимнастици и фехтовачи, изкусни стрелци, добри ловци и бързоходци, да могат да прескачат всякакви препятствия“. Трябвало също така да разбират от отглеждане на коне и да закупват добри такива за турската войска. При походите тези свирепи воители били поставяни на предната линия и първи се хвърляли напред, за да увеличат останалите. В царската свита били и соколарите „доганджии“, които отглеждали и обучавали ловни хищни птици за султана и участвали във всеки негов ловен или боен поход.

Много показателен за ролята на българите и нивото на тяхната военна подготовка през периода е султански

(левент аскеръ) в отрядите на нередовната конница, със заплата от 6 акчета дневно на кон и юнак... Да бъдат здрави, пъргави, млади, решителни, въоръжени добре и юнаци в боя...”

Българското население с готовност приемало военната служба при султана като един вид продължение на старите си воински традиции и задължения. Когато обаче в края на XVI век отслабналата турска държавност не можела да се справи със заможната местна администрация и нейните ламтежи, войниганството постепенно загубило своя престиж, а войнишкото население от крепител на царството започнало да се прелива в редиците на кърджалии, хайдут и бунтовници.

През XVII век, страхувайки се да поддържа големи групи военизирано християнско население, централната власт все по-малко се ползва от услугите им, за да се стигне до 1839 г., когато войнишката институция официално е ликвидирана. Заможните и свободолюбиви войнишки селища, жадно отстояващи своите права, национално и воинско достойнство, естествено излъчили от своите среди борците за българското национално и духовно освобождение.

Милен Петров, 0889524130
Школа „Величие“

● БИБЛИОТЕКА

КЪДЕ СА ЯХТИТЕ НА КЛИЕНТИТЕ?

Една от най-големите заблуди на хората е да искат някой да регулира пазара на инвестиции и предприемачество, за да не бъдат излъгани. Това води до загуба на свобода и тотално спиране на възможностите за развитие на всички, които са извън системата на управленците в дадена страна или в света. Страхът от индивидуалното подвеждане се заменя с тотално ограничение. Кой тогава е правилният път да се доверим и да продължим? Пътят е в знанието как да се ориентираме за това на кого да вярваме и на кого не. Книгата „Къде са яхтите на клиентите?“ е написана много години назад, но е изцяло валидна и днес. Явно много хора не са я чели и правят същите грешки да се доверяват на лъскави хора, действията на които не водят обаче до лъскави клиенти. Книгата е пълна с примери и действителни истории, които ни разкриват системата на проверка за това как да се доверим на някого и как да бягаме надалеко от друг. Прекрасно написана, на разбираем и за малко дете език, пълна с безценно съдържание и криещо знание, което ни прави по-свободни. Подарете си тази книга за Нова година и наистина започнете новата с лътящ старт. Може да я намерите на сайта на „Тогедър Академия“ или да си я закупите от консултант на „Тогедър“.

● ПОЖЕЛАХТЕ ДА ВИДИТЕ

Защо Исторически парк е една уникална туристическа атракция, проект с безкрайна възможност за развитие в България, в която много българи могат да се включат и да черпят знание и потенциал за развитие на всяко красиво кътче у нас. Място, което печели признанието на българите четири години подред, защото е проект за обикновения българин, със сърце за България, където се запалва пламъка на предприемачеството и се подвига самочувствието на българина. Защо българите могат и трябва да имат поведение на гордост и самочувствие във времена, в които с нас се държат като с подчинени и хора втора ръка. Изпълнителният директор Ивелин Михайлов в разговор за проекта, в който е вложил сърцето си.

● ЧИТАТЕЛСКА СНИМКА НА СЕДМИЦАТА

Велизар от
гр. Бургас

СЪЗДАДОХМЕ ТЕЛЕГРАМ КАНАЛ, С КОЙТО ИНФОРМИРАМЕ ЖИТЕЛИТЕ НА ОБЩИНА ВЕТРИНО ЗА ВСИЧКО СЛУЧВАЩО СЕ ТУК. КОЙТО ИМА ИНТЕРЕС ОТ РАЗВИТИЕТО НА ОБЩИНАТА МОЖЕ ДА ГО СЛЕДИ, КАТО СКАНИРА QR КОДА.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:
BG41BPBI81701075963101

BIC: BPBIBGSF

Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД

БЛАГОДАРИМ ВИ!

Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел.0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА

Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884